

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ ทำให้เราสามารถเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก รวมทั้งตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาให้เรามีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น สามารถเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิดสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง รวมทั้งเข้าใจถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ก : 5) ซึ่งในศตวรรษที่ผ่านมา ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาสากลของโลก อีกทั้งคงไม่มีใครปฏิเสธว่าภาษาอังกฤษมีอิทธิพลอย่างมากในการดำเนินชีวิตของคนไทย แม้ว่าประเทศไทยเราจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารของผู้คนในสังคมก็ตาม แต่ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาแห่งโอกาสที่คนเราจะพัฒนาแนวคิดของตน หรือเป็นภาษาที่สองที่เราจำเป็นต้องก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของกระแสโลกและสังคม เพราะหนึ่งในคุณสมบัติของผู้เข้าทำงานในแต่ละสาขาอาชีพในปัจจุบันล้วนกำหนดว่าจะต้องสามารถฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษได้ดี ดังนั้นภาษาอังกฤษถือเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะไขเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ในทุก ๆ ด้าน เป็นประตูสู่ยุทธวิธีทางปัญญาและการเรียนรู้แนวคิดใหม่ ๆ และเป็นใบเบิกทางสำหรับอาชีพการงานที่ดี (สุมาลี ชีโนกุล. 2548 : 3)

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของคนไทยในปัจจุบัน จึงได้กำหนดให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่งและจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 ข : 3) ได้กำหนดให้รายวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงาน โดยกำหนดองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการไว้เป็นกรอบแต่ละระดับชั้นไว้อย่างเหมาะสม ซึ่งในระดับชั้นประถมศึกษามุ่งเน้นให้พัฒนาทักษะฟัง - พูด ตามหัวเรื่องถึงแวดล้อมใกล้ตัว ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นพัฒนาทักษะอ่านและสามารถถ่ายทอดโอนองค์ความรู้สู่การเขียนในรูปแบบของข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง เพื่อเป็นการส่งเสริมพัฒนาการจากระดับประถมศึกษาและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นการฝึกฝนทักษะ

ทางภาษาทั้ง 4 ทักษะให้เกิดความคล่องแคล่วสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งนี้หลักสูตรดังกล่าวของกระทรวงศึกษาธิการไม่ได้เน้นการพูดภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว แต่จะเน้นหลักไวยากรณ์ คำแปล การอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจและให้สอบเข้าศึกษาต่อระดับมหาวิทยาลัยให้ได้อีกด้วย

อย่างไรก็ตามแม้ว่าประเทศไทยจะมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานและมีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักสูตร แต่ผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นวิชาพื้นฐานที่สำคัญวิชาหนึ่งมีแนวโน้มต่ำลงจากรายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ONET) พบว่า วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำ เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบตามเกณฑ์การประเมิน โดยเฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้ ต.1.1 เข้าใจ และตีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล และ ต.2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ที่โรงเรียนควรเร่งพัฒนาเนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ นอกจากนี้จากรายงานการประเมิน ฯ ยังพบอีกว่า วิชาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยร้อยละต่ำกว่าทุกวิชาอีกด้วย (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2553 : 20) ดังนั้นจากรายงานการประเมินดังกล่าวนี้นับได้ว่าเป็นสถานการณ์ที่ทั้งผู้บริหารและครูพึงกังวล ให้ความตระหนัก และควรเร่งหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ทั้งนี้จากแนวคิดทางการเรียนการสอนภาษาที่ผู้เรียนต้องฝึกทั้ง 4 ทักษะนั้นจะเห็นได้ว่าทักษะเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ เพราะเป็นการสื่อสารที่แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของผู้ส่งสาร เพื่อถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจ และการเขียนเป็นเครื่องแสดงออกของความรู้ ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์ (อรุณี วิริยะจิตรรา. 2543 : 3) แต่เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากทำให้ครูส่วนใหญ่ละเลยไม่สอนหรือชะลอการสอนไว้ก่อน แต่มุ่งสอนทักษะอื่น ๆ ที่เห็นว่าง่ายแทน โดยพบว่านักเรียนส่วนมากมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยทันทีทันใดอยู่ในเกณฑ์ไม่สูงนัก เนื่องจากรู้คลังศัพท์ไม่มาก ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องกับระดับชั้น (กัลยา ไตรศรีศิลป์. 2542 : 3) อีกทั้งนักเรียนขาดแรงจูงใจ ขาดความกระตือรือร้น ขาดการฝึกฝนตนเอง พื้นฐานไม่แน่น ขาดหลักการและแนวคิด ขาดความพร้อมในการฝึกทักษะการเขียน ขาดความสามารถในการลำดับความคิด ความเข้าใจให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน (ทิพา เทพอักษรพงศ์. 2545 : 5) นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านที่ได้พยายามปรับปรุงเพื่อหารูปแบบการสอนที่สอดคล้องกับแนวทางของหลักสูตร ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 2) ได้สนับสนุนให้ปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใหม่ โดยมุ่งเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นสำคัญ ทำให้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ยังคงเป็นแนวทางที่ทันสมัยและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการสื่อสารให้ถูก ฝึกการใช้ภาษา (Use) ในสถานการณ์ต่าง ๆ และให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องของภาษา (Accuracy) การเรียนการสอนในแนวนี้จึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด โดยฝึกในลักษณะทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) หรือทักษะรวม ซึ่งผู้เรียนจะได้ใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic of Grammatical Competence) มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและความสามารถในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อความหมาย (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2540 : 109 - 111) และจากการศึกษากรอบแนวคิดทักษะทางภาษาในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จะเห็นได้ว่าในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นระดับชั้นที่เหมาะสมในการพัฒนาทักษะการเขียน เนื่องจากเป็นทักษะที่จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน จนเกิดความคล่องแคล่ว และเป็นการถ่ายโอนองค์ความรู้ที่นักเรียนได้รับ เพื่อสะท้อนถึงความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เป็นก้าวของการพัฒนาไปสู่การปรับใช้ในการประกอบอาชีพและการเรียนการสอนในระดับชั้นต่อไป (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2551 : 5)

รวมถึงการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของคนไทยพบว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ประสบปัญหาอยู่มาก ด้วยกระบวนการคิดที่มีความสลับซับซ้อน ยุ่งยาก และปัญหาที่เราทราบกันโดยทั่วไปคือ คนไทยมีการกลั่นกรองการเขียนในหลายขั้นตอน โดยคิดเป็นภาษาไทย จากนั้นคิดเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ แล้วเรียงเป็นประโยคที่ต้องการตามหลักไวยากรณ์ จึงจะเขียนออกมาเป็นประโยคได้ หรือที่เรียกว่าการถ่ายโยงของกระบวนการรับรู้ภาษาแม่มายังภาษาที่สอง อีกทั้งการแทรกแซงคำศัพท์ของภาษาแม่ และการนำกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มาใช้ไม่ถูกต้อง (สุวณี สุรเสียงสังข์. 2545 : 2) โดยไวท์ (White . 1980 : 5) ได้ศึกษาและได้รวบรวมปัญหาข้อบกพร่องจากงานเขียนได้ 14 ประเภท ได้แก่ 1) การสะกดคำ 2) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน 3) การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ 4) การใช้คำกริยา 5) การใช้คำนาม 6) การใช้คำสรรพนาม 7) การใช้คำคุณศัพท์ 8) การใช้คำบุพบท 9) การใช้คำที่เน้นความหมายของคำอื่น 10) ความสับสนในการเลือกใช้จำนวน 11) การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน 12) การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม 13) การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ 14) การขาดความระมัดระวัง ด้วยเหตุนี้เองทำให้ทักษะการเขียนดูเหมือนเป็นทักษะที่ยาก

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยพบว่า นักวิจัยชาวต่างชาติสองท่านได้พัฒนารูปแบบการจัดกระบวนการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษซึ่งสามารถพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้บังเกิดผลดีขึ้น คือ การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์ ซึ่งนักวิจัยต่างชาติทั้งสองคนนี้ได้ทำงานคลุกคลีอยู่กับการสอนเขียนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนต่างชาติ ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ทั้งสองจึงได้คิดออกแบบกระบวนการสอนเขียนภาษาอังกฤษ ที่สามารถจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้อย่างง่าย ๆ แต่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์ใช้ในการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพความเป็นอยู่ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา และวิทยาศาสตร์ มาสร้างเป็นหัวเรื่องของแต่ละบทความ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกหัดการเขียนภาษาอังกฤษ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 2553 : 276)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวและการศึกษาเอกสารข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพรวมทั้งยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น และให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลาย และพัฒนาผู้เรียนให้เป็นที่ไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์กับการสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร์

ประโยชน์ของการวิจัย

ครูผู้สอนได้ปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ อีกทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 158 คน โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลจันทบุรี อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 89) จำนวน 2 ห้องเรียน นักเรียนแต่ละห้องเป็นนักเรียนที่จัดแบบความสามารถ โดยจับฉลากเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 40 คน เป็นกลุ่มที่ใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/1 จำนวน 40 คน เป็นกลุ่มที่ได้รับการสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

วิธีการจัดการเรียนรู้ 2 วิธี คือ

1.1 การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโร

1.2 การสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.2 ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิด

ของบรู๊คสและวิทโร

ขอบเขตของเนื้อหา

ขอบเขตเนื้อหา ได้แก่ ตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอน คำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน การเปลี่ยนคำสรรพนาม การเปลี่ยนเอกพจน์เป็นพหูพจน์ การเปลี่ยนพหูพจน์เป็นเอกพจน์ การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (Present Tense) การเปลี่ยนประโยคจากปัจจุบันเป็นอดีต การเปลี่ยนประโยคจากบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (Past Tense) การเปลี่ยนประโยคจาก

ปัจจุบันเป็นอนาคต การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (Future Tense) การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นปฏิเสธ (รวมทุก Tense)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่มีแบบแผนซึ่งได้รับการจัดเป็นระบบอย่างสัมพันธ์ เพื่อใช้การเรียนการสอนนั้นให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และตรงตามจุดมุ่งหมาย

การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการฝึกหัดเปลี่ยนรูปแบบประโยคตามหลักการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งโครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้บทความที่เป็นตัวอย่างในการเขียน มีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ เป็นการนำเสนอบทความตัวอย่างโดยผู้สอนคัดลอกบทความลงบนกระดาน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิมของผู้เรียน
2. ขั้นฝึกอ่าน นักเรียนช่วยกันอ่านบทความตัวอย่างแล้วช่วยหาตำแหน่งที่เขียนคิดในบทความเพิ่มเติมจากขั้นนำเสนอที่ยกตัวอย่างไปแล้ว โดยขีดเส้นใต้ตำแหน่งที่เขียนคิดแต่ละจุด
3. ขั้นฝึกเขียน นักเรียนคัดลอกบทความตัวอย่างใส่สมุดของตนเอง โดยในการฝึกคัดลอกบทความผู้สอนควรชี้ให้นักเรียนเห็นถึงประโยชน์ที่ได้จากการฝึกคัดลอกบทความ
4. ขั้นประเมินผลการฝึก ผู้สอนตรวจบทความตัวอย่างที่นำมาให้นักเรียนฝึก ซึ่งในการตรวจผู้สอนต้องใช้สัญลักษณ์ตามที่กำหนด
5. ขั้นนำความรู้ไปปฏิบัติ นักเรียนฝึกเขียนโดยใช้บทความใหม่ แต่จุดประสงค์การเรียนรู้เช่นเดียวกับบทความที่ให้นักเรียนฝึกในขั้นฝึกเขียน
6. ขั้นประเมินผลงานเขียน ตรวจงานเขียนของผู้เรียนอีกครั้ง โดยใช้สัญลักษณ์ตามที่กำหนดเช่นเดิม ถ้าผู้เรียนเขียนผ่านตามเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนดก็ให้ผู้เรียนเริ่มฝึกเขียนในลำดับขั้นของกระบวนการต่อไป

การสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้านการสอนเขียนภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) การนำเสนอเนื้อหาใหม่โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้

ภาษาไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียงคำศัพท์ และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

2. **ขั้นฝึก (Practice)** ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหา โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเอง โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

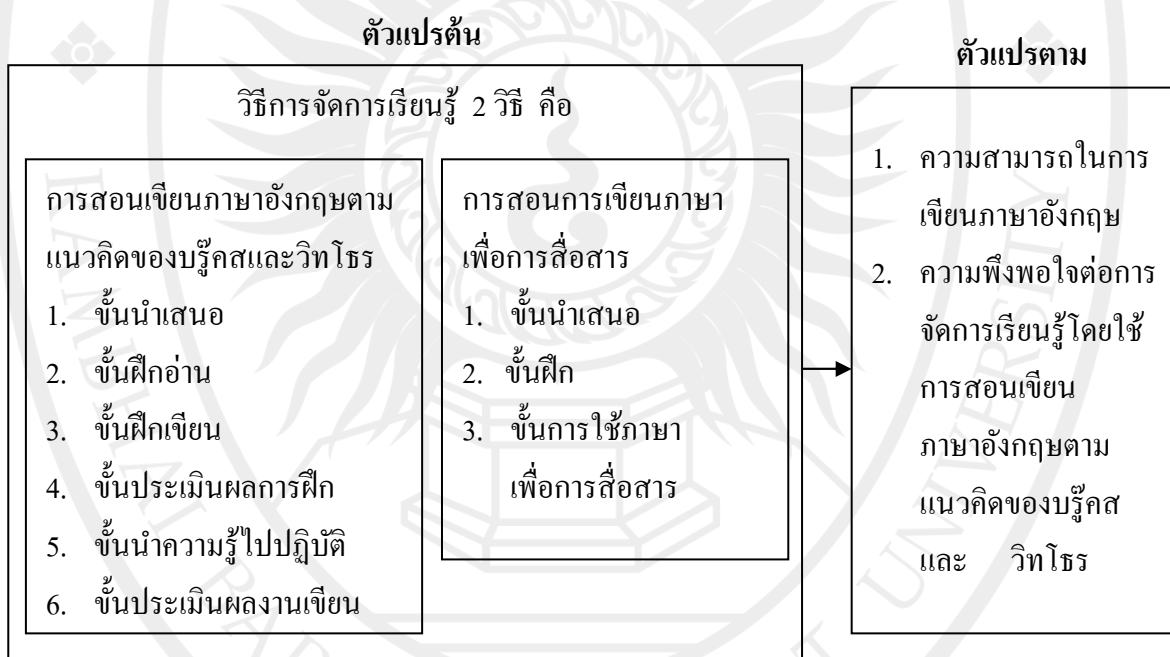
3. **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production)** ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง นำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนแล้วมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึก ซึ่งวิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงานหรือสถานการณ์ต่าง ๆ

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการเลือกใช้คำศัพท์ เรียบเรียงเป็นข้อความได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสามารถถ่ายทอดเป็นเรื่องราวได้อย่างเหมาะสมตรงกับจุดมุ่งหมาย โดยวัดได้จากการตอบแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ บรู๊คสและวิทโธร หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ บรู๊คสและวิทโธร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถือว่าเป็นการพัฒนาทักษะที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือและปูพื้นฐานที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ในระดับสูงต่อไปได้เป็นอย่างดี และเป็นอีกแนวทางเลือกหนึ่งในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้แก่ นักเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดลองเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธรกับการสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร และศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร โดยกำหนดกรอบแนวคิดไว้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของบรู๊คสและวิทโธร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี